

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 11.801 van 27 mei 2007
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, die verklaren van Paraguayaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 31 januari 2008 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 april 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VANDER VELPEN, die loco Ph. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekers hebben op 21 november 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 31 januari 2008 heeft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen hier familie hebben wonen, lessen Nederlands zouden volgen, zich zo snel mogelijk zouden integreren, veel contacten zouden hebben, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door de wetten van 15/09/2006 en 27/12/2006.

Wat betreft het feit dat zijn zus in België woont; betrokkene verklaart niet waarom het feit dat zijn zus in België verblijft op zich een uitzonderlijke omstandigheid vormt waardoor het voor hem en zijn gezin zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Niets verhindert betrokkenen zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: de vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf in te dienen.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

2. Over de ontvankelijkheid.

Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door de derde verzoekende partij onontvankelijk is. Als minderjarige beschikt zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Nergens blijkt uit het verzoekschrift dat haar ouders optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarig kind.

3. Over de grond van de zaak.

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen. Na een theoretische uiteenzetting over de inhoud van de formele motiveringsplicht en na een verwijzing naar artikel 149 van de Grondwet, besluiten verzoekers dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist en manifest gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er

aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002). In de motivering van de bestreden beslissing wordt, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in hun repliekmemoire, verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Aangezien de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken geoordeeld heeft dat de er geen buitengewone omstandigheden zijn, die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat de aanvraag aldus onontvankelijk is, diende hij niet verder te motiveren over de al dan niet gegrondheid van de aanvraag. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing bespreken en ze aldus kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd.

Gezien verzoekers in een tweede middel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, verzoekers van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade hebben ondervonden (R.v.St., nr. 98.937, 19 september 2001).

Voor zover verzoekers verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat noch de rechtspraak over de motiveringsplicht inzake rechterlijke beslissingen, noch het artikel 149 van de Grondwet evenwel toepasselijk zijn op administratieve beslissingen. Deze verwijzingen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (R.v.St., nr. 150.529, 21 oktober 2005).

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers “de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29 juli 1991”.

Verzoekers betogen dat ze niet akkoord kunnen gaan met de motivering zoals gegeven in het bevel om het grondgebied te verlaten. Verder stellen verzoekers dat het niet volstaat te stellen dat de elementen die zij hebben aangehaald geen uitzonderlijke omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 8 EVRM beschermt de eerbiediging van het recht op familie- en gezinsleven. Verzoekers beroepen zich op dit artikel gezien zij een feitelijk gezin vormen met een vreemdeling die legaal in België verblijft, met name de zus van eerste verzoeker. De beslissing om hen zelfs tijdelijk terug te sturen zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Verzoekers vervolgen door te stellen dat zij Nederlandse les volgen en dat eerste verzoeker zich integreert door lid te zijn van de voetbalclub en van een zaalvoetbalploeg waar hij uiteraard veel contacten heeft met Belgen. Bovendien is het zeer moeilijk om terug te keren naar hun land van herkomst gezien de slechte economische situatie. Er is geen uitzicht op werk en verzoekers hebben geen enkele toekomst.

In zoverre verzoekers betogen dat ze niet akkoord kunnen gaan met de motivering zoals gegeven in het bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de bestreden beslissing niet het bevel om het grondgebied te verlaten is, maar wel de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. In zoverre is het middel onontvankelijk daar het niet gericht is tegen de bestreden beslissing.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9bis van vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de aanvraag tot machtiging tot verblijf van 21 november 2007 blijkt dat verzoekers als buitengewone omstandigheden het volgende hebben ingeroepen:

- De zus, de genaamde Griselda Eveline Farias Zarza van de man woont in België en is getrouwd met een Belg, de heer Verbruggen. Zij verduidelijken dat zij niet terug kunnen omdat hun familie in België verblijft.
- Zij volgen Nederlandse les
- De man probeert zich te integreren. Hij is ondermeer lid van een voetbalclub en een zaalvoetbalploeg en komt hierdoor veel in contact met Belgen.
- De economische situatie in Paraguay is zeer slecht. Er is geen uitzicht op werk. Verzoekers zullen onmiddellijk werk zoeken als zij geregulariseerd worden.

De verweerder motiveert zijn beslissing als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen hier familie hebben wonen, lessen Nederlands zouden volgen, zich zo snel mogelijk zouden integreren, veel contacten zouden hebben, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door de wetten van 15/09/2006 en 27/12/2006.

Wat betreft het feit dat zijn zus in België woont; betrokkene verklaart niet waarom het feit dat zijn zus in België verblijft op zich een uitzonderlijke omstandigheid vormt waardoor het voor hem en zijn gezin zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Niets verhindert betrokkenen zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: de vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf in te dienen.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Het feit dat verzoekers zich in essentie beperken tot theoretische opmerkingen en vage en algemene beweringen en met hun betoog laat uitschijnen dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de door hem aangevoerde schending aannemelijk te maken.

In zoverre het de bedoeling van verzoekers lijkt te zijn om aan de hand van hun betoog de Raad hun aanvraag te laten heronderzoeken, dient te worden opgemerkt dat het evenwel niet

tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Aangaande de schending van artikel 8 EVRM stellen verzoekers dat zij een feitelijk gezin vormen met de zus van eerste verzoeker. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers blijkt echter dat zij geen nadere uitleg geven over het begrip “gezin” dat zij zouden vormen met de zuster van de eerste verzoeker. In hun aanvraag hebben verzoekers enkel gesteld dat zij niet naar hun land terug kunnen omdat hun familie in België verblijft. Zij hebben hierover echter geen enkele verduidelijking aangebracht. Bovendien hebben verzoekers geen enkel bewijs van verwantschap aangebracht, noch een bewijs dat de zus van eerste verzoeker daadwerkelijk met een Belg gehuwd is en in België verblijft. Aangenomen dat zijn zus inderdaad met een Belg is gehuwd en in België verblijft, dan noch maken zij geen schending van het artikel 8 EVRM aannemelijk daar zij in mei 2007 in België zijn aangekomen en voordien steeds gescheiden hebben geleefd van zijn zus. Evenmin hebben verzoekers aangetoond dat er sprake is van een dermate hechte familieband dat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Bovendien strekt de bestreden beslissing er niet toe het gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken, doch houdt deze enkel in dat de aangehaalde situatie van verzoekers geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die hen vrijstelt van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit zijn land van herkomst, in te dienen (R.v.St. 150.122, 12 oktober 2005). Verzoekers weerleggen met hun betoog het gegeven dat er in casu geen sprake is van buitengewone omstandigheden niet. Het is niet omdat hun familie in België verblijft dat zij als volwassenen die hun hele leven in Paraguay hebben gewoond niet in staat zijn in hun land van herkomst de aanvraag in te dienen. Trouwens verplicht het vervullen van de formaliteiten bij de diplomatieke post in het buitenland verzoekers niet om te verblijven in het land waar de post gevestigd is, maar houdt enkel in dat zij zich tijdelijk naar die plaats dienen te begeven voor het vervullen van de nodige formaliteiten. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekers om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privé- of familieleven van verzoekers in de zin van artikel 8 EVRM vormt.

Daarenboven kan in artikel 8 EVRM geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch instrumentarium (R.v.St., nr. 152.639 van 13 december 2005). Tot slot benadrukt de Raad dat de Belgische wetgeving niet uitsluit dat betrokkenen op een wettige wijze opnieuw tot het Rijk worden toegelaten, zodat de

scheiding met de zus van de eerste verzoeker, slechts een tijdelijke scheiding betreft teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfsreglementering. Een tijdelijke scheiding van zijn zus houdt geen schending van artikel 8 EVRM in (R.v.St., nr. 152.639 van 13 december 2005; EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Evenmin tonen verzoekers een schending van artikel 8 EVRM aan.

In zoverre verzoekers verwijzen naar de vriendschapsbanden die zij hier ten gevolge van hun integratie hebben uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005, R.v.St., nr. 140.615 van 15 februari 2005).

Zeer terecht stelt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dat het feit dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 van de vreemdelingenwet. Verzoekers geven in hun aanvraag geen redenen op waarom het voor hen bijzonder moeilijk is om ten gevolge van hun integratie hun aanvraag in het buitenland in te dienen. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot het onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur en de graad van integratie. Verzoekers tonen niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig is.

Waar verzoekers verwijzen naar de slechte economische situatie in hun land van herkomst, kan de Raad slechts vaststellen dat de motivering van de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is waar deze stelt dat het feit dat de economische situatie in hun land van herkomst slecht zou zijn en zij er geen toekomst zouden hebben, geen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen. Verzoekers maken alleszins het tegendeel niet aannemelijk.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In het eerste onderdeel van het derde middel voeren verzoekers de schending aan *“van artikel 31.3. van de EU Richtlijn 2004/38”*.

Verzoekers beroepen zich op de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG). Deze richtlijn heeft betrekking op gezinshereniging, maar in casu hebben de verzoekers een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel heeft echter geen betrekking op het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Bijgevolg kunnen verzoekers zich niet dienstig beroepen op de richtlijn 2004/38.

Ten overvloede wijst de Raad verzoekers erop dat een deel en meerbepaald de procedurele waarborgen die vervat zijn in de artikelen 15 en 31 van deze richtlijn reeds werden omgezet in het nationaal recht door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij deze laatste wet blijkt bovendien dat *“het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG.”* (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2487/001, 78).

Gelet op deze omzetting kunnen verzoekers zich niet beroepen op de bepalingen van de richtlijn zelf.

Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

In het tweede onderdeel van het derde middel voeren verzoekers de schending aan “van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.”

Wat de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie betreft, dient de Raad vast te stellen dat dit handvest geen enkele wettelijke status heeft. Het is een politieke verklaring en geen juridisch bindend document, zodat de schending van voormelde bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Doordat het Verdrag van Lissabon op 13 december 2007 ondertekend werd, zal het Handvest een wettelijke status krijgen. Het Verdrag van Lissabon treedt pas in werking als het door alle 27 lidstaten geratificeerd is. Zolang dit niet gebeurd is, is het Handvest geen bindend rechtsinstrument. Ten overvloede tonen verzoekers niet in concreto aan op welke wijze kwestieus artikel zou geschonden zijn.

In dit onderdeel van het middel verwijzen verzoekers eveneens naar artikel 6 EVRM. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten de toepassingsfeer van artikel 6, lid 1 van het E.V.R.M. (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409) zodat voormelde bepaling niet dienstig kan ingeroepen worden.

Het derde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.